

■ вишкіл

10-й мобільний переймає американський досвід

Військовослужбовці Мобільного прикордонного загону пройшли курс спеціальної підготовки під керівництвом інструкторів прикордонного патруля США. У подальшому бійці 10-го мобільного зможуть уже самостійно проводити підготовку українських колег за американською програмою.

4
стор.

■ першість ДПСУ

Кубок поїхав до Харкова

У Києві пройшов фінальний етап турніру з міні-футболу на Кубок Державної прикордонної служби. Поборотися за головний футбольний трофей відомства до столиці з'їхалися збірні команди усіх регіональних управлінь та Національної академії Державної прикордонної служби.

5
стор.

ПРО ЖИТТЯ ДЕРЖАВНОГО РУБЕЖУ
КОМПЕТЕНТНО, ЯСКРАВО, ЦІКАВО ВСІМ

читайте у газеті «Прикордонник України» та журналі «Кордон», передплата на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 48736

Прикордонник України

№ 35 (5529) ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ
23 ВЕРЕСНЯ 2016 РОКУ ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

■ ЕКСКЛЮЗИВ

**Андерс Фог Расмуссен:
«Росія не має жодного права
вирішувати, хто може, чи не може
ставати членом НАТО»**

3
стор.

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **1,907 млн** осіб та **413 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **556** осіб, зокрема **18** незаконних мігрантів

Вилучено **17** одиниць зброї, **48** боеприпасів, **67** г наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,320 млн** гривень

■ гарячі будні

Дезертир
далеко не втік

До Харківського прикордонного загону надійшла інформація про втечу військовослужбовця з однієї з частин ЗСУ. Як згодом стало відомо, між арміями стався конфлікт, внаслідок якого один військовослужбовець загинув, другий – отримав поранення, а третій залишив місце дислокації, прихопивши з собою автомат та набої до нього. Для затримання дезертира підрозділи Харківського прикордонного загону прикрили лінію державного рубежу на напрямках ймовірного руху втікача та виставили додаткові наряди. Вже за кілька годин група реагування від ВПС «Дергачі» виявила дезертира. Побачивши наш патруль, горе-воєнка спробував накивати п'ятами, проте охоронці рубежу швидко його затримали. Дезертира передано співробітникам військової служби правопорядку Харківського гарнізону.

Юрій ТРУБАЧОВ

Автозłodіїв викрито

Оперативники Східного регіонального управління ДПСУ затримали в міжнародному пункті пропуску «Гоптівка» автомобіль Toyota Highlander. Під час перевірки документів було з'ясовано, що свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу та доручення на право керування – підроблені. Прикордонники також встановили, що 28-річний українець у змові з іншим співвітчизником, який прямував у якості пасажера, планували переправити це раніше викрадене авто до Грузії через територію РФ. Крім того, під час огляду позашляховика та речей водія було знайдено підроблені страховий поліс та свідоцтво про реєстрацію іншої коштовної іномарки – Land Rover. Потім вже спільно з представниками Національної поліції вартіві рубежу оглянули гаражний кооператив, де правоохоронці знайшли вищезазначене авто з повним пакетом фальшивих документів, а також підроблені державні реєстраційні номерні знаки.

Кароліна КАРНАУХ

Тривожна ніч «Гути»

Під час відпрацювання оперативної інформації «зелені берети» Чопського загону затримали неподалік с. Кам'яниці громадянина України. Прикордонний наряд вирішив оглянути територію неподалік і виявив доволі чисельну групу невідомих, які, побачивши вартівих рубежу, одразу ж розбіглися у різні боки. Довелося негайно організувати взаємодію із сусідніми відділами «Новоселиця», «Ужгород» та мобільною прикордонною заставою «Чоп». Для затримання порушників було вислано близько десятка прикордонних нарядів, які перекрили усі можливі шляхи їх прямування через кордон. Пошукові заходи тривали до ночі. В околицях с. Кам'яниці охоронці рубежу затримали 16 громадян азійської зовнішності. Як з'ясувалося потім, затримані виявилися громадянами В'єтнаму (9), Шрі-Ланки (3) та Індії (4). Згодом на околиці Ужгорода прикордонники затримали ще четверо осіб без документів, які назвалися громадянами В'єтнаму. Наступного дня мобільна група від прикордонної застави «Чоп» затримала поблизу держрубежу вже громадянина України, який намагався сховатися під поваленим деревом. А за годину, на відстані 2,5 км від кордону, наряд відділу «Гута» затримав ще двох чоловіків азійської зовнішності. Зі слів затриманих, вони є громадянами Шрі-Ланки.

Наталія ЄСЬКІНА

■ реформи

«Нове обличчя» «Краковця»

У рамках реформування Держприкордонслужби України в жовтні минулого року завершилася підготовка учасників пілотного проекту «Нове обличчя кордону». Військовослужбовці відділів прикордонної служби «Жуляни» та «Гостомель» ОКПП «Київ» встигли добре показати себе. Тому проект не зупинився, і минулого тижня пункт пропуску «Краковець» відвідала іноземна делегація Міжнародної організації з міграції (МОМ) у складі експертів США та Польщі для надання консультативної допомоги в руслі запровадження пілотного проекту «Нове обличчя кордону» на західній ділянці державного рубежу.

Іван ГАЛКІН

Метою роботи представників МОМ була оцінка потреб у вдосконаленні процедур прикордонного контролю в рамках запровадження нового формату роботи прикордонників та реорганізації відділу прикордонної служби «Краковець». У заході також взяла участь заступник

директора Департаменту – начальник управління прикордонного контролю Адміністрації Держприкордонслужби України генерал-майор Юрій Лисюк, представники Західного регіонального управління та Мостиського прикордонного загону.

У ході роботи вдалося розставити акценти реалізації проекту «Нове обличчя кордону» на західній ділянці державного рубежу, побажання та конкретні пропозиції організації при-

кордонної служби, з'ясувати потреби і проблемні питання в роботі відділу та пункту пропуску. Розглянуто аспекти відповідного обладнання і технічного забезпечення прикордонного контролю, можливих ремонтних робіт, оптимізації процедур оформлення громадян та вантажів. Окремим питанням розглянуто можливі проблеми подорожуючих та пропозиції щодо покращення співпраці з польською стороною у цьому напрямку.

За підсумками роботи представників МОМ члени делегації висловили своє задоволення плідною зустріччю та запевнили українських вартівих рубежу, що вони й надалі можуть розраховувати на допомогу та співпрацю, зокрема в рамках реформування відомства. Запуск пілотного проекту «Нове обличчя кордону» на базі відділу прикордонної служби «Краковець» заплановано на початок 2017 року.

■ зброя

Снайпер-клас

У ході бойових дій на сході України чимало клопоту вартівим рубежу завдавали снайпери противника. Старенькі СВД, які стоять на озброєнні прикордонників, далеко не завжди давали можливість протистояти їм достатньо ефективно. Настав час для адекватної відповіді ворогу відповідним озброєнням.

Володимир ДАШУК

У Державній прикордонній службі України проходить десятиденна підготовка снайперських розрахунків спеціальних і мобільних підрозділів з метою перевірки і застосування зброї в умовах бою. Тренування з ураження противника «специ» здійснюють за допомогою сучасної зброї – крупнокаліберних

снайперських гвинтівок, які нещодавно надійшли на укомплектування вартівих рубежу. Тактичні можливості гвинтівки дозволяють уражати живі цілі й техніку противника на відстані до 2000 метрів.

За результатами навчання, прикордонники у повному обсязі опанують тактику використання нового комплексу озброєння та навчатися уражати ворога на замаскованих позиціях, різних відстанях та у різних погодних умовах.

■ професіонали

Знайти та знешкодити

Поблизу Очакова, що на Миколаївщині, пройшли комплексні десятиденні міжвідомчі навчально-тренувальні збори спеціальних підрозділів. Більше півсотні представників Нацгвардії, Управління держохорони, Служби безпеки України та ВМС ЗСУ спільно з прикордонниками ділилися досвідом, розігрували різні сценарії нестандартних ситуацій та аналізували способи їх вирішення.

Наталія ГУМЕНЮК

Держприкордонслужбу представляли бійці відділу спеціальних дій на воді Одеського ЗМО та відділу «С» Одеського прикордонного загону. Ці підрозділи пройшли через горнило АТО, а сьогодні залучаються

до виконання найскладніших завдань із забезпечення силової підтримки у прикордонних операціях, локалізації конфліктних чи нестандартних ситуацій в пунктах пропуску, на суднах закордонного прямування, у місцях виявлення накопичень контрабандних переміщень тощо.

Досить часто ефективність дій з припинення будь-якої протиправної

діяльності у прикордонні напрямку пов'язана із злагодженістю дій кількох відомств. Отже, відпрацювання цієї самої злагодженості, спільна підготовка та навчання одне одного й стали головним лейтмотивом зборів.

Розташування учасників зборів передбачало умови максимально наближені до бойових. Наметовий табір на морському узбережжі без електрики, з обмеженим запасом питної води, харчування власними силами з використанням польової кухні. Адже спецпризначенці мають вміти не тільки знищити ворога, а й зберегти власне життя, бойових товаришів як у бою, так і в повсякденній службі.

Враховуючи особливості південного регіону, а також спектр загроз з моря в умовах анексії Криму, серед комплексу занять були тренінги як на суходолі, так і на воді та під водою. У рамках зборів було відпрацьовано вправи зі стрільської зброї, гранатомета, а також підводні стрільби з пістолета й автомата. «Специ» відпрацьовували висадку десанту з катера на сушу – захоплення стратегічного об'єкта з моря. Особлива увага приділялася стрільбі із суші по повітряних кулях, що хиталися на морських хвилях, імітуючи голови плавців-диверсантів. Під час занурень фахівці водолазної справи відпрацьовували заняття з під-

водного орієнтування, надання допомоги аварійному водолазу, пошук та виявлення предметів диверсії.

Характерною ознакою реалістичності тренувань було те, що майже третина всіх занять відбувалася у нічний час, що підвищувало складність і напруженість. Але, як вдало підмітив один із учасників зборів, офіцер відділу спеціальних дій на воді Одеського загону Морської охорони капітан 3 рангу Віталій Фасоля, такі несприятливі умови дозволили випробувати власні сили, врахувати помилки та похибки. Тим більше, за словами прикордонника, диверсії рідко чиняться серед білого дня. Ворог, як правило, діє вночі.

Спіраючись на досвід зони АТО, програмою зборів було також передбачено відпрацювання операції із підризу підозрілого предмета, виявленого екіпажем катера в морі під час патрулювання району.

Загалом всі учасники зборів відмітили їх високу ефективність та доцільність. При підбитті підсумків найпримітнішою новиною стало те, що аналогічні тренінги плануються ще навесні наступного року, а в перспективі мають стати регулярними, що дозволить підвищувати навченість спецпризначенців різних відомств та забезпечити їхню ефективну взаємодію.

■ ЕКСКЛЮЗИВ

Андерс Фог Расмуссен:

«Росія не має жодного права вирішувати, хто може, чи не може ставати членом НАТО»

Поки нацифісти твердять про розпад біполярного світу часів «холодної війни», радіють відсутності дорогого в утриманні ядерного потенціалу та вважають позаблоковий статус ідеалом у зовнішній політиці, українське суспільство вслід за бійцями на передовій усе частіше замислюється про доцільність вступу нашої держави в НАТО. Про стан і перспективи співпраці України з Північноатлантичним альянсом нашому кореспонденту розповів позаитатний радник Президента України, Генеральний секретар НАТО у 2009 – 2014 роках Андерс Фог Расмуссен.

Спілкувався
Мирслав СМОЛЬНИЦЬКИЙ

– Україна завжди була надійним партнером НАТО. Як Ви гадаєте, чому 2008-го року нам не вдалося отримати Дорожню карту Україна-НАТО?

– Особисто я підтримував ініціативу щодо надання Україні Дорожньої карти НАТО, але, на жаль, Північноатлантичний альянс тоді не зміг дійти консенсусу. НАТО приймає рішення абсолютною більшістю голосів. Це основна причина, через яку ми в той час не надали Дорожню карту

партнерства Україні. Проте замість цього Україна, на мою думку, отримала дещо важливіше – заяву, що з часом вона стане членом НАТО, якщо матиме таке бажання та відповідатиме вимогам для вступу до Північноатлантичного альянсу.

– Наскільки великими є шанси на це, виходячи з цієї ситуації, в якій Україна опинилася сьогодні?

– Поки що рано говорити про вступ до НАТО та Євросоюзу. Україні варто зосередити увагу на перетрубах всередині країни. Необхідно провести реформи, які наблизять Україну до відповідності тим вимогам, що ставить НАТО та Євросоюз. Альянс зацікавлений сприяти процесу реформування в Україні в усіх сферах. За

останні два роки було проведено значну роботу у військовому плані. Також багато ще планується зробити. Мова йде про впровадження в Україні цивільного нагляду за військовою сферою.

– Якщо говорити про так званий трикутник «НАТО – Україна – Росія», який Ваш прогноз на його розв'язання?

– Насамперед Росія не має жодного права вирішувати, хто може чи не може ставати членом НАТО. Це рішення приймають виключно дві сторони: Північноатлантичний альянс і країна, котра бажає в цей альянс вступити. По-друге, усі ми хочемо уникнути військової конфронтації між НАТО та Російською Федерацією. Це одна з

причин, чому я виступаю за продовження санкцій проти Росії. На мою думку, вони мають бути продовжені мінімум ще на 12 місяців. Також хочу наголосити: якщо Росія й надалі намагатиметься дестабілізувати ситуацію на сході України, то ми просто зобов'язані розглянути питання щодо надання Україні летальної зброї, аби вона могла ефективніше дати відсіч російській агресії.

– Сьогодні Ви є радником Президента Петра Порошенка. Скажіть, будь ласка, чи достатньо Україна робить, аби пришвидшити процес вступу до НАТО? Якими є наші шанси найближчим часом?

– Перспективи безпосереднього вступу та членства України в НАТО на даний момент стоять на порядку денному. Але я бачу велике бажання і намагання України пришвидшити процес приєднання до НАТО в недалекому майбутньому. Україна зараз на правильному шляху і щодня робить кроки до того, аби відповідати всім вимогам і критеріям країни-члена Північноатлантичного альянсу. Ваша держава, безумовно, розвивається в цьому напрямку, як я наголосував, вже багато чого зроблено та досягнуто. Проте, ми всі розуміємо: попереду ще багато роботи. Наприклад, боротьба з корупцією, яка набирає обертів в Україні, помітна і високо ціниться країнами Європи. Якщо цей процес триватиме, винні потраплятимуть до в'язниць – це буде сигналом для розвинених європейських країн. Сигналом, який означатиме, що Україна варта того, аби в неї інвестувати. ■

Р. С. У наступному номері «Прикордонника України» читайте ексклюзивне інтерв'ю з Головою Представництва НАТО в Україні Александром Вінніковим.

■ міжнародна допомога

Проект TWINNING: інтегруємося в правоохоронне поле ЄС

В Адміністрації Держприкордонслужби України відбулася міжнародна конференція, на якій презентовано проект «Підтримка Державної прикордонної служби України у подальшому запровадженні принципів інтегрованого управління кордонами, зокрема, у сфері перевірки документів і виявлення викрадених автомобілів». Усі заплановані заходи реалізовуватимуться у рамках програми TWINNING.

Андрій КУЧЕРОВ

Для прикордонного відомства такий спосіб співпраці – своєрідна новачка. Чотири роки тому Адміністрація Держприкордонслужби у рамках ініціативи ЄС «Секторальна бюджетна підтримка» направила запит на залучення технічної допомоги за програмою Twinning. За баченням обох сторін проект мав передбачати проведення консультацій на щоденній основі між представниками центрального апарату відомства та обраними експертами, здійснення навчальних візитів до країн-членів ЄС з метою ознайомлення на практиці з аспектами впровадження елементів інтегрованого управління кордонами. І, як результат, – приведення відповідної нормативно-правової бази до стандартів ЄС.

Закордонні партнери погодили таку форму співпраці та ухвалили відповідне рішення з реалізацією проекту протягом двох років з бюджетом 1,3 мільйона євро, оформленим як грант Європейського Союзу.

Необхідно пояснити, що Twinning – це інструмент інституціональної розбудови і нова форма безпосереднього технічного співробітництва між органами влади держав – членів ЄС та країн-бенефіціарів. Визначальною рисою проектів такого типу є безпосередній обмін специфічним досвідом у окремо взятій сфері державного регулювання з метою впровадження норм і стандартів ЄС. Виходячи з цих постулатів, під час розробки даного проекту на конкурсній основі було організовано Міжнародний консорціум прикордонних відомств Федеративної Республіки Німеччини, Литовської Республіки та Республіки Польща. Головним виконавцем проекту визначено Адміністрацію Держприкордонслужби України, а також партнерів-учасників: Державну фіскальну службу України, Державну міграційну службу та Міністерство закордонних справ.

В офіційній презентації проекту взяли участь перший заступник Голови Держприкордонслужби України генерал-лейтенант Василь Серватюк, керівник твінінг-проекту Томас Остерот, постійний радник твінінг-проекту Деніел Фарел, керівник твінінг-проекту від Литовської Республіки Вігінтас Казюконіс, його колеги від Республіки Польща – Гжегош Немец та Німеччини – Мартін Клауке. Крім того, на захід було запрошено представників ЄС в Україні, Посольства США в Україні, дипломатичних представництв іноземних держав, Консультативної Місії ЄС (EUAM), Місії ЄС (EUBAM), представництва MOM в Україні, ОБСЄ та офісу зв'язку НАТО в Україні.

Відкриваючи захід, генерал-лейтенант Василь Серватюк зазначив, що сьогодні прикордонники мають нагоду розпочати першими серед усіх правоохоронних відомств України європейський інструмент інституціональної розбудови Twinning. Також перший заступник керівника Служби додав, що співпраця з європейськими колегами, Агенцією ФРОНТЕКС, Представництвом ЄС в Україні, місіями EUAM, EUBAM

та MOM є пріоритетною для Держприкордонслужби у контексті євроінтеграційних прагнень України. До того ж прикордонне відомство одним із перших серед правоохоронних відомств України запускає європейський інструмент інституціональної розбудови TWINNING. Це дозволить прискорити процеси інтеграції прикордонної служби у європейське правоохоронне поле.

Крім того, Василь Миколайович окремо наголосив, що презентований проект Twinning концептуально відрізняється від багатьох попередніх, вже реалізованих прикордонним відомством у співпраці з зарубіжними партнерами. Ефективність сьогоднішньої взаємодії напряму не залежить від бюджету того чи іншого проекту. Державна прикордонна служба більш захищена в отриманні нових технологій, впровадженні передових ідей щодо реформування та розвитку відомства, передачі нашому персоналу вузькопрофільного досвіду, помноженого на технічну складову. «Ці компоненти більш цінуються, ніж, до прикладу, отримання ста одиниць автомобільної техніки», – підсумував перший заступник Голови Служби. ■

■ ВИШКІЛ

10-й мобільний переймає американський досвід

У Києві відбулася урочиста церемонія випуску другої групи військовослужбовців Мобільного прикордонного загону, які пройшли курс під керівництвом інструкторів прикордонного патруля США. Поряд з американськими колегами викладали й українські експерти, які отримали сертифікати інструкторів під час підготовки першої групи. Відтак заокеанські колеги перевіряли не лише засвоєння курсантами матеріалу, але й рівень викладання новоспечених інструкторів. У подальшому військовослужбовці Мобільного загону, котрі пройшли зазначений курс, зможуть самостійно проводити підготовку українських колег за програмою прикордонного патруля США.

Володимир ПАТОЛА

Курс навчання передбачав спеціальну тактичну, вогневу, фізичну та психологічну підготовку і техніку виживання в екстремальних умовах. Методика не надто комфортна для курсантів, але, як показує міжнародний досвід, надзвичайно ефективна. Середньостатистична людина при таких фізичних і моральних навантаженнях могла б зламатися, але бійці прикордонного спецназу стали тільки сильнішими. Основний акцент робився на відчуття плеча товариша, підтримку в команді, доведення до найвищого рівня координації спільних дій.

— Обстановка на державному кордоні і в зоні проведення антитерористичної операції змушує нас працювати над постійним підвищенням боєготовності та професійного вишколу наших військовослужбовців, — зазначив під час цере-

монії вручення сертифікатів перший заступник Голови Державної прикордонної служби України генерал-лейтенант Василь Серватюк. — В окремих районах Донецької та Луганської областей і на межі з тимчасово окупованою територією Автономної Республіки Крим прикордонники змушені крім правоохоронних завдань виконувати суто бойові. Також у світі зростає рівень терористичної загрози. Коли поряд з одеським портом був захоплений турецький корабель, наш підрозділ для виконання спеціальних дій на воді з морськими прикордонниками та колегами зі Служби безпеки України ефективно виконав завдання. Звільнили судно, заручників і, найголовніше: всі люди залишилися живими.

Також нещодавно наші підрозділи виявили та знешкодили два схрони боєприпасів безпосередньо на лінії зіткнення в зоні антитерористичної операції. І такі приклади, на жаль, можна наводити щодня. Проте ми розуміємо свою відповідальність: ніхто крім нас не виконає ці завдання, не захистить наші кордони, нашу Батьківщину, наш народ і наші сім'ї. Дякую вам за те, що наполегливо опанували програму.

Вона була важкою, складною, але ви виконали завдання, покладене на вас. Впевнений, що отримані в період навчання знання послужать захисту нашої Батьківщини. Слава Україні!

До випускників і присутніх звернувся керівник відділу з правоохоронних питань Посольства США в Україні Крістофер Сміт.

— Хочу подякувати всім, хто бере участь у цьому проєкті, за старанність і високий рівень координації. Попереду у нас ще багато роботи, але ми впевнені, що в результаті допоможемо вашій службі створити гідний підрозділ спеціального призначення, який відповідатиме найвищим новітнім стандартам. У цей складний час ми повністю розуміємо важливість і необхідність виконання завдань щодо забезпечення безпеки на державному кордоні України. Від імені посольства США в Україні хочу підкреслити, що для нас велика честь співпрацювати з Державною прикордонною службою України. Хочу також запевнити в готовності уряду США до подальшої спільної роботи.

Керівник інструкторської групи офіцер прикордонного патруля США подякував випускникам, перекладачам, а особливо нещодавно підготовленим інструкторам — військовослужбовцям Мобільного прикордонного загону.

— Це дуже складно і нелегко — спочатку бути курсантом, а потім працювати як інструктор. Ви молодці, добре вивчили матеріал і ще краще впоралися з викладанням його для нових курсантів. Тому працюйте далі, підтримуйте гарний професійний рівень і ми повністю доручаємо вам наступних курсантів. На початку трішки хвилювалися за вас, адже необхідно було багато чого навчитися, та ви всі дуже добре згуртувалися як один колектив, як одна команда, зрозуміли свої слабкі та сильні сторони, навчилися правильно використовувати їх і перемагати. Не було жодного завдання, жодної місії, жодної бойової задачі, з якою ви б не впоралися. Це ознака того, що ви готові працювати як команда. Але для вас робота не закінчується. Менталітет групової командної роботи повинен розвиватися й далі. Його треба поширювати на Мобільний загін і на все прикордонне відомство України. Всі повинні дивитися на 10-й мобільний загін і бачити в них командних гравців. Якщо щось сталося, якщо виникли складності — усі прикордонники повинні знати, що вони можуть покласти на ваш загін, який завжди прийде на допомогу. Перед вами можуть поставити будь-які завдання. Ви повинні вміти виконати їх професійно та повертатися додому до своїх родин цілими й неущкодженими.

На завершення випускники продемонстрували техніку затримання групи терористів на

автомобілі. За легендою декілька чоловіків із пораненим заручником на всюдиході з високою швидкістю втікали від погоні. Блокування автомобіля, коротка блискавична сутичка, взяття під контроль навколишньої території, надання допомоги пораненому та затримання бойовика, якому вдалося вирватися, відбулися швидко, аніж можна прочитати цей абзац.

Бійці та офіцери Мобільного загону і раніше ніколи не пасли задніх — ані на навчаннях, ані в бою, однак під час демонстрації присутні могли побачити не просто високий рівень індивідуальної виучки та командну злагодженість: екіпажі «спеців» дійсно працювали як єдиний організм.

Так уже склалося, що сьогодні кожен український військовослужбовець просто зобов'язаний бути кращим, сильнішим, спритнішим і хоробрішим, ніж противник. Залишається побажати, щоб якісно новий рівень підготовки допоміг уберегти життя та здоров'я вартових рубежів. ■

У Києві пройшов фінальний етап турніру з міні-футболу на Кубок Державної прикордонної служби. Поборотися за головний футбольний трофей відомства до столиці з'їхалися збірні команди усіх регіональних управлінь та Національної академії Держприкордонслужби.

Андрій КУЧЕРОВ,
фото Дмитра СЛИВНОГО

Заходи відбулися за участі першого заступника Голови Держприкордонслужби генерал-лейтенанта Василя Серватюка; багаторазового переможця чемпіонатів України та Кубків України з футболу, дворазового володаря Суперкубка Владислава Ващука; переможця та срібної призерки літніх Олімпійських ігор, багаторазової чемпіонки світу та Європи, рекордсменки світу з легкої атлетики Інеси Кравець; срібного призера літніх Олімпійських ігор, багаторазового чемпіону світу з велоспорту на треку, рекордсмена Олімпійських ігор Олександра Симоненка; бронзового призера літніх Олімпійських ігор, багаторазового чемпіона світу та Європи, рекордсмена Олімпійських ігор з кульової стрільби Геннадія Авраменка, а також інших відомих спортсменів.

Відкриваючи змагання генерал-лейтенант Василь Серватюк побажав гравцям успіхів і удачі на футбольному полі, а також чесної та безкомпромісної гри. «Фізична підготовка прикордонників є запорукою їхнього високого професіоналізму та успіхів в охороні державного кордону. Саме високий рівень фізичної підготовленості, розвиток спеціальних атлетичних якостей та навичок значною мірою сприяють успішному виконанню бойових завдань на сході нашої країни» – додав перший заступник Голови Держприкордонслужби.

Безпосередньо перед початком футбольних баталій відбулася церемонія нагородження спортсменів-прикордонників, які брали участь у XXXI літніх Олімпійських іграх у Ріо-де-Жанейро. Серед запрошених – чемпіон Олімпійських ігор в Пекіні, бронзовий призер літніх Олімпійських ігор зі стрільби з лука майор Віктор Рубан; бронзові призерки літніх Олімпійських ігор з легкої атлетики – Єлизавета Бризгіна, Христина Стуй та Ольга Саладуха; чемпіонка Європи та призерка Кубка світу з фехтування, учасниця чотирьох Олімпійських ігор старший прапорщик

■ першість ДПСУ

Кубок поїхав до Харкова

Ольга Лелеко; срібний призер чемпіонату світу та Європи з боксу, переможець Всесвітньої Універсиади сержант Дмитро Митрофанов; срібний призер чемпіонату світу, чемпіон Європи зі спортивної ходьби сержант Іван Банзерук; дворазова призерка чемпіонатів світу з фехтування, бронзовий призер Всесвітньої Універсиади Анфіса Почкалова; бронзовий призер чемпіонату світу та Всесвітньої Універсиади з фехтування Ксенія Пантелєва; переможець перших Європейських Олімпійських ігор, чемпіонка світу та Європи з вільної боротьби Аліна Махія та багаторазова чемпіонка світу та Європи з кульової стрільби, рекордсмен світу Галина Авраменко.

Необхідно зазначити, що наші спортсмени мають значні досягнення у професійному спорті та гідно представляють Державну прикордонну службу України на міжнародній спортивній арені. Наприклад, за підсумками виступів на міжнародних змаганнях нинішнього року чотирьом представникам прикордонного відомства присвоєно спортивне звання майстрів спорту України міжнародного класу, трьом – майстрів спорту України.

Після нагородження олімпійців почалися безпосередньо футбольні матчі. Необхідно зазначити, що попередньо у регіональних управ-

ліннях та Національній академії відбулися власні футбольні першості, під час яких були визначені кращі гравці. Саме їм випала честь представляти збірні команди рідних регіональних управлінь. Шість команд заздалегідь розподілили шляхом жеребкування на дві підгрупи. У першій (А) змагалися команди Східного, Західного та Азово-Чорноморського регіональних управлінь. У другій (В) – Південне, Північне регіональні управління та Національна академія.

Груповий турнір виявив переможців груп. Ними стали команди Східного регіонального управління та Національної академії Держприкордонслужби. Необхідно відмітити, що ці дві команди набрали максимальну кількість очок (по дві перемоги) та мали переконливу різницю забитих і пропущених м'ячів.

За результатами півфіналів у грі за третє місце зійшлися збірні команди Південного та Західного регіональних управлінь. У запеклому протистоянні з рахунком 2:1 перемогу здобули прикордонники півдня. Вони завоювали бронзові медалі.

А у фіналі зустрілися команди Національної академії та Східного регіонального управління. Ці футбольні дружини дійшли до фіналу маючи особисті досягнення: хмельничани встановили

рекорд турніру, вигравши одну з ігор з рахунком 7:0! А харківська команда відзначилася міцною обороною, пропустивши за всі матчі лише один м'яч!

Фінальний матч розпочався з обопільно-гострих атак. Ніхто не хотів поступатися, і кожна команда намагалася першою відкрити рахунок. Утім, спортивна удача посміхнулася футболістам Східного регіонального управління, які змогли двічі «розписатися» у воротах суперника. Проте хмельничани не погоджувалися на поразку і намагалися за рахунок посилення атаки відігратись. Але міцна оборона суперника (пам'ятає про єдиний пропущений м'яч!) вистояла. До того ж футболісти зі сходу змогли організувати контрвипади у вигляді результативних атак та довели рахунок до розгромного. Фінальний свисток рефері зафіксував перемогу збірної Східного регіонального управління з рахунком 4:0. Їм, в урочистій обстановці і був вручений чемпіонський Кубок. Почесне «срібло» завоювала Національна академія.

За результатами турніру кращим воротарем змагань визнаний старший сержант Володимир Котович із Мостиського прикордонного загону. А кращим гравцем став старший сержант Сергій Вдовиченко, який служить в управлінні Південного регіонального управління. ■

■ ювіляри

Службою гартований

Познайомившись із полковником у відставці Іваном Пономаренком та продовжуючи надалі взаємні стосунки, усі мимоволі відзначають його цілеспрямований характер, ерудованість та по-військовому підтягнуту статуру ветерана. І завжди не без захоплення, особливо молодь, сприймають його захоплення спортом.

Василь КЛИМЕНКО,
Іван ШЕВЦОВ

Іван Антимонович досі продовжує займатися фізкультурою – це стало обов'язковим ритуалом. Тож він, не докладаючи особливих зусиль, по 150 разів кожною рукою піднімає кілограмову гиру. «Подумаєш «рекорд» – може хтось усміхнутися, не знаючи віку колишнього прикордонника. А йому 10 вересня виповнилося 90 років!

«Звідки така довголітня загартованість?» – цікавився у ветерана.

І чую у відповідь спокійне, ніби уже самим давно визначене: «З війни, а воювати у Другій світовій довелося з самого її початку. Потім була служба з охорони кордону в, здавалося, забутих Богом і людьми краях тодішньої країни братських народів». Його розповідь про ті роки нагадує тиху сповідь людини, за плечима якої так багато усього пережитого, що ночами провидіє його у коротких снах.

На війні довелося солдату Пономаренку разом із бойовими побратимами визволяти від окупантів Польщу, потім брати Берлін. Закінчив він свій «поєдинок» з ворогом у званні старшого сержанта на посаді командира розрахунку «Катюші». У повоєнний час навчався у Першому Ленінградському артилерійському училищі, після закінчення якого став служити на Далекому Сході – в Благовіщенську та Находці.

1956-й рік для Івана Пономаренка, як і тисяч тодішніх офіцерів, неочікувано став переломним у власному житті: потрапив під «хрущовське скорочення» – одноразове масове звільнення 1 млн. 200 тисяч військовослужбовців. Скільки людських долей потрапило тоді у ці «жорна»! Однак офіцер запасу Пономаренко не повернувся до рідного села Новочеркаське, щоб прилаштуватися там на більш-менш пристойну посаду, як це зробили інші. Він

вступив навчатися до Московського прикордонного училища. Закінчивши його, новоспечений охоронець рубежу відбув на острів Сахалін. «Принади» служби на тутешніх заставах добре далися йому взнаки, але Іван Антимонович витримав усе з гідністю, здобувши неабиякий гарт своєї професійної підготовленості.

Через дванадцять років його нарешті переводять до нового місця служби – в управління 26-го загону

Червонопрапорного Західного прикордонного округу. Після Далекого Сходу місто Ізмаїл для новоприбулого офіцера здалося куточком раю на землі. Та він, як завжди, з головою поринув у виконання нових службових обов'язків.

Згодом, звільнившись у запас, Іван Пономаренко отримав квартиру у Миколаєві та разом із сім'єю переїхав до нового місця проживання. А неспокійний характер ніби підштовхував його думки: «Рано ще тобі проводити вільний час на лавочці біля під'їзду будинку та розважати бабусь-пенсіонерок». На гаючі часу, він влаштувався воєнруком у місцевій 28-й школі, де й пропрацював успішно тридцять п'ять років. Нині ветеран бере активну участь у діяльності шкільного музею бойової слави, пропагуючи серед учнів старших класів кращі традиції воїнів у зелених кашкетках.

...Існує народне прислів'я, що життя прожити – не поле перейти, за яким чекає знана тобою дорога. У долі Івана Антимоновича вона знайшла своє підтвердження. Разом із коханою дружиною, котра не дочекалася нинішнього ювілею свого іменинника, він п'ятдесят шість років, пліч-о-пліч, торував своє життя. І йшов не рівним, широким полем, а крутими дозорними стежками, де гартувалася його солдатська вірність військовому обов'язку.

Виростивши доньку Тетяну, сина Івана, який нині служить полковником у правоохоронних органах, та дочекавшись онуків, дев'яносторічний ветеран-прикордонник продовжує залишатися у строю своїх однодумців. Із життєрадісною упевненістю в дні завтрашнього. ■

Його ім'я добре знане не лише серед персоналу Навчального центру імені генерал-майора Ігоря Момота, учнів та вчителів Черкаської гімназії №9, а й глибоко шановане молоддю обласного центру. Зустрічі з полковником у відставці Олегом Чернишовим завжди перетворюються у невимушену, щирі оповіді подій Другої світової війни, відбудови повоєнного кордону та неабияку романтичність служби «зелених кашкетів».

Невгамовний Чернишов

Василь КЛИМЕНКО,
Володимир ДАШУК

Розповісти ветерану, який 7 вересня нинішнього року відзначив своє дев'яносторіччя, є що своїм співрозмовникам. Він має право пишатися роками свого життя. Як тільки Олегу Чернишову виповнилося сімнадцять, наступного дня його призвали до лав захисників Вітчизни від нацистського поневолення. Після 15-денної підготовки юний кулеметник рядовий Чернишов уже перебував у військовому ешелоні, що прямував на 1-й Білоруський фронт. На шцент спаленій ворогом землі «сябрів» у складі 1-го козацького кавалерійського корпусу розпочалася фронтова біографія юнака, який народився у древній козацькій родині.

З боями пройшов усю Білорусію: від Гомеля до Бреста, – згадує ветеран. – Двічі був поранений, але після госпітально знову повертався у стрій. Війну треба було довести до переможного завершення.

Тоді він, кавалер двох орденів «Червоної Зірки», ордена «Вітчизняної війни» та багатьох медалей навіть у далеких мрях не міг передбачити, що у повоснний час головним змістом його життя стане служба з охорони державного кордону.

Так розпорядилася моя доля, – усміхається сивочолий Олег Сергійович. – І повернулася вона до мене щасливим боком, хоча ніколи й не була легкою. Особливо на кордоні, у Туркменії. Про нестерпний клімат для служби і побутові умови нашого життя на заставах у Бахардені, це 71-й прикордонний загін, годі й згадувати.

Але саме це і стало найкращим професійним гартком для колишнього фронтовика, офіцера Олега Чернишова. Тож коли йому запропонували посаду начальника школи сержантського складу Західного прикордонного округу, що знаходилася у місті Гродно, тоді вже майор Чернишов, погоджуючись, не сумнівався: довіру керівництва виправдає. За вісімнадцять років колишній кулеметник козацького кавалерійського полку вже офіцером-прикордонником повернувся в край, який у Другу світову довелось боронити від ворога.

Шість років у Гродненському прикордонному загоні керував він школою сержантського складу, що готувала молодших командирів для застав і контрольно-пропускних пунктів західного рубежу тодішнього Радянського Союзу. Не одна тисяча випускників-сержантів ставали потім надійною опорою командирів у вихованні особового складу. Багато з них після полкової служби з прекрасними атестаціями вступали до прикордонних училищ та згодом достойно поповнювали офіцерський склад охоронців рубежу.

Не зупинявся у вдосконаленні професійного фаху командира-вихователя і їхній керівник. Під час служби у Гродно Олег Чернишов заочно закінчив педінститут, отримавши диплом вчителя історії.

Незупинний плін часу. У своїх життєвих турботах Олег Сергійович, здається, і не помітив, як від дня його звільнення із військ цього літа минуло вже сорок три роки. Та невичерпну енергію ветерана, його оптимізм будь-кому можна брати за приклад. Нагороджений Президентом України орденом «За мужність» III ступеня він, відмінник освіти, уже багато років успішно викладає у Черкаській гімназії №9 необхідний для підростаючого покоління предмет «Захист Вітчизни».

А на поради дружини – заслуженого лікаря кардіолога Маргарити Андріївни – поберегти власне здоров'я, винувато усміхаючись, виправдовується: «Справи не будуть чекати, поки я маю відпочивати».

– Участь Олега Сергійовича у громадському житті міста та області, в роботі нашої ветеранської організації, у вихованні молодих прикордонників та юних черкашан – це взірць для кожного громадянина-патріота, – так коротко відгукується про дев'яносторічного Чернишова його друзі – полковники у відставці Микола Журавель, Микола Карпич та інші побратими по прикордонній службі.

...У день відзначення свого ювілею, приймаючи численні ривітання синів, доньки, всієї родини Чернишових, колег, друзів і нинішніх захисників кордону, із щасливою усмішкою ветеран подумки дякував своїй життєвій долі. ■

Хлопчик, який читає німецький наказ про збір всіх євреїв Києва. Скульптурна композиція на перехресті вулиць Петропавлівської і Кирилівської в Києві.

■ дата

Біль і трагедія Бабиного Яру

У вересні нинішнього року українська та світова спільнота вшановує 75-ту річницю однієї з найжахливіших трагедій минулого століття – початку нацистських злочинів у Бабиному Яру, жертвами яких стали тисячі людей. Бабин Яр – це вимір нелюдськості, наша рана, біль, пам'ять, одна з найстрашніших сторінок літопису зла й страждань, написана людською кров'ю.

Світлана ДЕЙЧУК

Сьогодні урочище Бабин Яр — це братська могила, де знайшли свій спочинок десятки тисяч євреїв, а також українських націоналістів, військовополонених, партизанів, священників і звичайних громадян, які чимось не догодили німецьким окупантам. Лише за два дні – 29 та 30 вересня 1941 року у Бабиному Яру було знищено понад 30 тисяч євреїв. Наймолодший жертві трагедії було лише три дні: дитина народилася 26 вересня, а вже 29 розділила трагічну долю своїх батьків. Найстарший жертві було 103 роки. Усього за роки нацистської окупації Києва (1941–1943 років) тут було знищено близько 200 тисяч людей.

«ОСТАТОЧНЕ ВИРІШЕННЯ ЄВРЕЙСЬКОГО ПИТАННЯ»

Після нападу на СРСР нацисти розпочали знищення євреїв України, Росії, Білорусії, Литви, Латвії, Естонії. Якщо в окупованих країнах Європи влаштовували єврейські квартали – гетто для поступового винищення їхніх жителів, то на радянській території євреїв знищували, в основному, шляхом масових розстрілів. Так, у липні 1941 р., передбачаючи швидку перемогу над СРСР, у нацистів з'явився план реалізації «остаточного вирішення єврейського питання», тобто поголове винищення єврейського народу.

Уперше радикальний метод випробували саме в Києві. Для німецьких окупантів «проблема київських євреїв» відразу стала актуальною, адже вони становили четверту частину мешканців міста.

19 вересня 1941 р. до Києва увійшли війська 6-ої німецької армії під командуванням генерал-фельдмаршала Вальтера фон Рейхенау. 26 вересня 1941 р. відбулася нарада, на якій розглядалися заходи щодо ліквідації єврейського населення міста. Акція по знищенню була організована блискучою і фундаментальною.

Місцем розстрілу став Бабин Яр – один із найбільших на території Києва ярів, довжиною понад 2,5 км, глибиною – від 10 до 50 метрів, де можна було б розмістити тисячі трупів. До Бабиного Яру існували зручні підходи, поряд – залізнична станція «Лук'янівка-товарна», що давало

можливість створити враження у приречених, що на них чекає переїзд на нове місце проживання. Був розроблений маршрут, визначено місце збору, надруковано і розклеєно по всьому місту більш як дві тисячі листівок такого змісту: «Наказується всім жидам міста Києва і околиць зібратися в понеділок дня 29 вересня 1941 року до год. 8 ранку при вул. Мельника – Доктерівської (коло кладовища). Всі повинні забрати з собою документи, гроші, білизну та інше. Хто не підпорядкується цьому розпорядженню, буде розстріляний. Хто займе жидівське мешкання або розграбує предмети з тих мешкань, буде розстріляний».

Окупаційна влада свідомо поширювала дезінформацію про переселення євреїв. Офіційним приводом такої акції стали вибухи й пожежі в центрі міста, від яких постраждало 940 будинків, у тому числі й весь Хрещатик. Ось що написано в німецькому «Повідомленні про події в СРСР» за №97 від 28 вересня 1941 року, адресованому начальнику служби безпеки Рейху: «...Пожежа охопила центр. Зруйновані найцінніші будинки... Вибухи ще тривають, як і виникнення пожеж... У підпалах брали активну участь євреї. Нібито є 150000 євреїв. Перевірити ці дані поки що неможливо... Вжито заходів для захоплення всього єврейства, передбачена страта щонайменше 50000 євреїв».

Не було б вибухів і пожеж, привід для винищення знайшовся б інший, їхня доля вирішувалася самою програмою нацистського «енд-льозунга» (остаточного вирішення єврейського питання).

ПРИРЕЧЕНІ

Вранці 29 вересня 1941 р. тисячі євреїв почали збиратися у вказаному за наказом місці. До настання темряви німці встигли розстріляти тільки дві третини (близько 22-ох тисяч осіб) із тих, хто прийшов. Інших приречених загнали на ніч у порожні гаражі на вул. Лагерній, а наступного дня – 30 вересня – розстріляли. Потім німецькі сапери підірвали схили яру, щоб засипати тіла і змусили військовополонених вирівняти дно яру.

Вбивство безневинних людей тільки за те, що вони належать до тієї чи іншої нації, стало одним із найстрашніших і кривавих злочинів нацизму та своєрідним символом страждань

мирного населення. Неправдоподібно є стилі термін підготовки і проведення небувалої за масштабами страти величезної кількості жителів, в основному жінок, старих і дітей. Виникає питання: «Чому вони підкорилися наказу, чому пішли?». Але що їм залишалось робити – адже в наказі чітко говорилося: «Хто не підпорядкується цьому розпорядженню буде розстріляний». До того ж свою роль зіграла й дезінформація – багато хто вважав, що їх будуть переселяти

Керівництво айзаккоманди доповіло у Берлін, що 29 і 30 вересня 1941 р. розстріляли 33 771 мирного жителя Києва, переважно євреїв. Тоді ж, починаючи з 28 вересня 1941 р., розстріляли і близько трьох тисяч військовополонених і цивільних осіб інших національностей.

ПРИВИД БАБИНОГО ЯРУ

Після масових розстрілів у Києві ще залишилися тисячі євреїв, які не з'явилися на збірний пункт. Багато хто з них перебував у змішаних шлюбах і їх рятували неєврейські родичі. Хтось намагався сховатися за допомогою сусідів, знайомих, діставали документи на інше ім'я. Деякі єврейські діти перебували під вигаданими прізвищами в дитячих будинках.

Здійснивши свою криваву справу, німецька влада з перших днів продемонструвала моторошні методи управління окупованою територією. Привид Бабиного Яру вставав за плечима кожного киянина, незалежно від національності. У місті був встановлений надзвичайний стан, строго регламентувалося життя людей. Не дозволялося без спеціальних перепусток виходити за межі міста, було заборонено надавати притулок людям, які не живуть у даній місцевості, слухати радіо. Щоб залякати населення, розклеювали в місті різні накази, об'яви, за невиконання яких погрожували розстрілом. Друкувалися оголошення, що обіцяли винагороду за виявлення «саботажників». У газеті «Українське слово» від 4 грудня 1941 р. було надруковано: «За повідомлення, що спричинять за собою арешт комуністів, партизанів та інших саботажників, відтепер буде виплачуватися премія до 1000 карбованців. За бажанням, премія в цілому чи частково, може бути замінена товарами, необхідними для життєвих потреб». Агентура виявляла людей не просто незадоволених режимом окупації, але й здатних до активної протидії. Існувала група, яка займалася розшуком і арештом євреїв.

Також було розстріляно пацієнтів психоневрологічної лікарні ім. І. Павлова. Так, 14 жовтня 1941 р. – 308 пацієнтів-євреїв, 7 січня, 27 березня і 17 жовтня 1942 р. – усіх інших. Їхні тіла теж поховані у Бабиному Яру. Масові страти тут продовжувалися аж до самого звільнення Києва.

10 січня 1942 року були розстріляні матроси Дніпровського загону Пінської військової флотилії. За спогадами очевидців, у сильний мороз їх, напівроздягнених, вели вулицями міста на місце страти.

1941–1943 року в Бабиному Яру був розстріляний 621 член ОУН, серед них – українська поетеса Олена Теліга та її чоловік, у якого була можливість врятуватися, проте він залишився з дружиною й колегами по редакції «Українського слова». Крім того, Бабин Яр став місцем розстрілу п'яти циганських таборів.

Поблизу Бабиного Яру було відкрито Сирецький концентраційний табір, в якому утримувалися підпільники, військовополонені та інші. Відступаючи з Києва і намагаючись приховати сліди злочинів, нацисти в серпні–вересні 1943 р. частково знищили табір, відкопали і спалили у відкритих «печах» десятки тисяч трупів, кістки перемелювалися на привезених з Німеччини машинах, попіл був розсипаний околицями Бабиного Яру. У ніч на 29 вересня 1943 року в Бабиному Яру відбулося повстання зайнятих на роботах біля печей 329 ув'язнених-смертників, з яких врятувалися 18 людей, інші 311 були розстріляні. В'язні, що врятувалися, виступили свідками спроби нацистів приховати факт масового розстрілу.

ПРАВЕДНИКИ УКРАЇНИ

1953 року в Ізраїлі було запроваджено звання «Праведник народів Світу», а у жовтні 1988 р. в Україні створено Фонд «Пам'ять Бабиного Яру». За цей час Фондом зібрано близько 25 тисяч прізвищ загиблих, видано низку книжок та альбомів, експонуються виставки. У свою чергу Фонд затвердив почесні звання «Праведники України» і «Праведники Бабиного Яру» для тих громадян, які, ризикуючи життям, рятували євреїв від розстрілів. Враховуючи, що діти Праведників наражалися на таку ж небезпеку – бути знищеними, як і єврейські діти, – Єврейською радою України засновано звання «Діти Праведників». До цієї категорії входять діти, які народилися не пізніше 1943 року. Вони нагороджуються відповідними дипломами: «Син Праведників» та «Донька Праведників». Всього по Україні на обліку перебуває понад 4000 Праведників України і 560 Праведників Бабиного Яру.

Трагедія Бабиного Яру є спільною для всіх, хто живе в Україні. Вона не має національних ознак чи терміну давності і наш обов'язок – не лише згідно вшанувати пам'ять загиблих, але й не дати забути молодому поколінню, скільки крові було пролито на цій землі. Адже, лише пам'ятаючи історію, можна зрозуміти значимість справжніх цінностей – життя та свободи людини. ■

■ МИСТЕЦТВО

Тріумф прикордонного кіно

У столичному кінотеатрі «Жовтень» відбулася підсумкова прес-конференція за результатами роботи експертної комісії Державного агентства з питань кіно за результатами ІХ конкурсного відбору кінопроектів, що претендують на включення до програми виробництва та розповсюдження національних фільмів на 2016–2017 роки. Серед інших вирішувалася доля трьох майбутніх документальних кінострічок, які висвітлюють бойові будні, труднощі та перемоги, життя і смерть героїв-прикордонників у зоні проведення антитерористичної операції.

Юрій ЗАНОЗ

– За 45 днів комісія розглянула 172 кіносценарії, – зазначив голова Державного агентства з питань кіно Пилип Ілленко. – 90 фільмів допущені до так званого пітчінгу (презентації сценариста, відбірковий етап). Близько половини з цих проектів ми рекомендуємо для надання державної підтримки.

Члени комісії, незважаючи на величезний обсяг роботи, залишилися задоволені конкурсом і зазначають, що в порівнянні з попередніми роками з'явилося набагато більше дійсно цікавих проектів. Враховуючи потужну інфор-

маційну складову гібридної агресії ворога, держава переглянула своє ставлення до формування українського інформаційного простору, зокрема, створення якісного вітчизняного кіно. Урядом внесено проекти до бюджетного законодавства та збільшено обсяги фінансування галузі. Як наслідок, відгукнулося надзвичайно багато талановитих режисерів і сценаристів, що, незважаючи на збільшення кількості проектів, дозволило істотно підняти їх якісний рівень.

І дійсно, серед проектів фігурували відомі імена та історії, які, безумовно, буде цікаво подивитися в кіноверсії. Це і фільм за твором Василя Шкляра «Чорний ворон. Залишенець» режисера Олега Туранського, і «Аеропорт» Стіва Вільямса, і «Гуцулка Ксеня» Олени Дем'яненко, а також

багато інших. Серед художнього кіно чимало екранізацій класиків української літератури, а також проектів, присвячених історії, зокрема, визвольній боротьбі нашого народу в період УНР. Серед документальних фільмів виділяються проекти, присвячені мужності оборонців української державності під час бойових дій на сході України.

Справжнім тріумфом варткових рубежів стала перемога в конкурсі та рекомендація державного фінансування одразу щодо трьох документальних проектів: «Одесити на Донбасі» – стрічка

про героїчну оборону «Довжанського», розповідь про відданість і самопожертву чотиринадцяти варткових рубежів, натренованих на пошук вибухівки «Заміновані вірністю» і фільм, покликаний закарбувати події оборони Дебальцевського плацдарму воїнами 11 батальйону територіальної оборони «Київська Русь», 128-ої гірсько-піхотної бригади та ОБПК «Могилів-Подільський», зокрема, полеглого в бою Героя України старшого лейтенанта В'ячеслава Семєнова «Перехрестя Балу».

■ зірки на погоні

від 7 вересня 2016 року №888-ос
по Національній академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького
полковник
підполковнику ЦИМАРУ Роману Володимировичу
підполковник
майору ЮРЧАКУ Юрію Миколайовичу

від 9 вересня 2106 року №895-ос
підполковник
по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору ТАРАНІШЕНУ Анатолію Григоровичу
майору ПОПОВУ Сергію Васильовичу

від 12 вересня 2016 року №900-ос
полковник
по Адміністрації ДПСУ
підполковнику РЕДЬКУ Валентину Васильовичу
підполковник
по Північному РУ ДПСУ
майору ВАСЬКЕВИЧУ Сергію Олександровичу
по Західному РУ ДПСУ
майору ЯНКІВСЬКОМУ Олегу Миколайовичу

від 14 вересня 2016 року №918-ос
підполковник
по Південному РУ ДПСУ
майору БРИЧУКУ Володимирі Іллічу

Управління кадрового менеджменту АДПСУ

■ від щирого серця!

Персонал Могилів-Подільського прикордонного загону, профспілковий комітет та рада ветеранів щиро вітають з Днем народження начальника заводу полковника **ВАСИЛИКА Юрія Борисовича!**

Бажаємо радісних, світлих днів, миру та щастя, сімейної злагоди й достатку, вагомих здобутків у службі, якій Ви присвятили життя!

Хай поруч будуть надійні друзі та однодумці, повсякчас здійснюються всі Ваші задуми та мрії! Зичимо: від людей – щирої вдячності та поваги, від долі – прихильності та Божого благословення на добрі справи, які стали змістом усього Вашого життя!

*Нехай роки квітнуть буйним цвітом,
І день народження приходить знов і знов,
А доля хай дарує з кожним роком
Міцне здоров'я, радість і любов!*

Рада та актив громадської організації «Ветеран кордону» щиро та сердечно вітають полковника запасу **ГОРИНЦЕВА Олександра Васильовича**; старшого прапорщика **ЛУБЕНЦА Федора Івановича** з 65-річним ювілеєм; старшого прапорщика запасу **ЧЕРНЕЙКА Леоніда Адамовича** з 55-річчям та іменинників вересня: майора **СОЛОМЯНОГО Йосипа Йосиповича**,

старших прапорщиків запасу – **ТИШКА Анатолія Степановича**, **БЕЗЗУБЦЯ Володимира Володимировича**, **ХРАМЦОВА Леоніда Григоровича**, **КАПЛІУНА Дмитра Самійловича**, **ЯСТРЕМСЬКОГО Володимира Івановича**, **ЛЯХОВА Сергія Гавриловича**, **ТІТОРЧУКА Миколу Івановича**; прапорщиків запасу – **МУРАВЬСЬКОГО Володимира Костянтиновича**, **ЗАРЕЦЬКОГО Олександра Івановича**, **ГУЩАКОВА Геннадія Геннадійовича** та рядового запасу **ДУСІКА Олександра Івановича!**

Бажаємо іменинникам міцного здоров'я, світлих і радісних днів, сімейного благополуччя та мирного неба!

Керівництво та персонал Головного центру зв'язку, автоматизації та захисту інформації вітає із 55-річним ювілеєм працівника центру технічного та криптографічного захисту інформації **ПОЛЩУК Ірину Борисівну!**

Бажаємо міцного здоров'я, жіночого щастя, родинного затишку та благополуччя!

*Хай на Вашу долю поле щедро родить,
І багато років щастя поруч ходить!
Будьте на здоров'я і добро багаті,
Хай тепло і радість не минають хату!*

ДО ДНЯ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ
XIII МІЖНАРОДНА СПЕЦІАЛІЗОВАНА ВИСТАВКА

ЗБРОЯ ТА БЕЗПЕКА

ПРОВОДИТЬСЯ ЗГІДНО З РОЗПОРЯДЖЕННЯМ
КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ОСНОВНІ ТЕМАТИЧНІ НАПРЯМКИ ВИСТАВКИ:

- озброєння і військова техніка для армії і правоохоронних органів;
- оснащення поліції;
- військова авіація;
- охорона кордону;
- зброя для полювання, самозахисту та спорту;
- одяг, взуття, засоби захисту

11–14 ЖОВТНЯ 2016

МІЖНАРОДНИЙ ВИСТАВКОВИЙ ЦЕНТР
Україна, 02002, м. Київ, Броварський пр-т, 15
М "Лівобережна"

+38 044 201-11-63
zbroya@iec-expo.com.ua
www.iec-expo.com.ua, www.mvc.укр,
www.tech-expo.com.ua

Генеральний інформаційний партнер: Defense

Генеральний медіа-партнер: Охорона

Технічний партнер: Rent Media

■ оголошення

29 серпня 2016 року в Оболонському районі було втрачено службове посвідчення військовослужбовця ДПСУ Антонкова Михайла Олександровича. Дане посвідчення вважати недійсним.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Видається
з липня 1943 року

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Аліна ДАНИЛЮК

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 49464
Наклад: 4300 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net